

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/188/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1617204381
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Floreková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1617204381.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Magdalény Florekovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobcu : OTP Banka Slovensko, a.s., IČO : 31 318 916, Štúrova 5, Bratislava, proti žalovanému : Ľ. D., nar. XX. X. XXXX, bytom D. XXX/XX, N., o zaplatenie sumy 33.373,30 € s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 19. 7. 2019 č.k. 27Csp/311/2017 - 66, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku vo veci samej z m e ň u j e tak, že žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi úroky vo výške 10.193,99 € a úrok vo výške 3,40 % ročne zo sumy 33.373,30 € od 24. 3. 2017 do zaplatenia, najdlhšie však do 25. 10. 2024, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej zamietajúcej časti napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej p o t v r d z u j e.

Žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1/ Uvedeným rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol o žalobe žalobcu tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 33.373,30 €, úroky vo výške 2.350,89 €, úroky z omeškania vo výške 6.554,57 € a úrok z omeškania vo výške 3 % ročne zo sumy 33.373,30 € od 24. 3. 2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti (žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia úrokov celkom vo výške 12.544,88 €, ako aj úrokov vo výške 3,40 % ročne zo sumy 33.373,30 € od 24. 3. 2017 do zaplatenia) zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2/ V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že posudzovaný právny vzťah medzi stranami sporu posúdil ako právny vzťah založený spotrebiteľskou zmluvou. Žalobca bol od uzavretia zmluvy v postavení dodávateľa a žalovaný v postavení spotrebiteľa. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu je čiastočne opodstatnená. Z vykonaného dokazovania zistil, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 28. 10. 2013 Zmluvu o OTP HYPO ÚVERE, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému účelový spotrebný úver zabezpečený nehnuteľnosťou v sume 95.000 €, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť v celkom 131 mesačných splátkach, z toho splátky 1 až 130 vo výške po 914,09 €, prvá splatná dňa 25. 12. 2013, posledná splátka vo výške 913,95 €, splatnú dňa 25. 10. 2024. Žalovaný úver čerpal dňa 11. 12. 2013, pričom splátky riadne nesplácal. Žalobca preto listom zo dňa 22. 10. 2014 vyhlásil úver za predčasne splatný s účinnosťou k 7. 11. 2014. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že žalovaný na istine uhradil sumu 2.061,12 €. Po vykonaní dražby nehnuteľnosti žalovaného bola žalobcovi vyplatená suma 59.565,58 €, ktorý túto

sumu započítal na istinu. Keďže žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 95.000 € a na istinu bola započítaná suma 61.626,70 €, bola žaloba dôvodná v prípade istiny čo do sumy 33.373,30 €. Zo sumy 95.000 € bol žalovaný povinný platiť dohodnuté úroky, a preto súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj nárok na zaplatenie úrokov, avšak len za čas do zosplatenia úveru, t.j. do 7. 11. 2014, a teda v sume 2.350,89 €. Keďže žalovaný sa s úhradou svojho záväzku dostal do omeškania, vznikol žalobcovi aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré mu súd prvej inštancie priznal jednak ako vyčíslený úrok z omeškania ku dňu 23. 3. 2017, t.j. vo výške 6.554,57 € a tiež úrok z omeškania vo výške 3 % ročne z istiny, t.j. zo sumy 33.373,30 € od 24. 3. 2017 do zaplatenia.

3/ Naopak, vo zvyšku súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol, keď žalobcovi nepriznal nárok na zaplatenie vyčíslených úrokov vo výške 10.193,99 € (žalobca uplatňoval vyčíslené úroky celkom v sume 12.544,88 €) a tiež mu nepriznal úroky vo výške 3,4 % ročne z istiny 33.373,30 € od 24. 3. 2017 do zaplatenia. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v zamietajúcom výroku odôvodnil záverom, že žalobcovi prináležia úroky v dojednanej výške od doby poskytnutia úveru do jeho splatnosti; takže žalobca ako veriteľ má právo na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru iba do 7. 11. 2014, t.j. do dňa, kedy vyhlásil úver za predčasne splatný. Súd prvej inštancie svoj záver oprel o uznesenie ÚS IV 476/2012 18. 9. 2012, v zmysle ktorého ústavný súd odobril názor prvoinštančného aj odvolacieho súdu, podľa ktorého úroky patria veriteľovi len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Prvoinštančný súd ďalej svoje závery oprel aj o zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave č. X/XXXX, v zmysle ktorého má veriteľ právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti, s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie priznal žalobcovi titulom zmluvných úrokov sumu 2.350,89 €, čo predstavuje úrok ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru; vo zvyšku uplatnených zmluvných úrokov z úveru žalobu žalobcu zamietol. Po právnej stránke oprel súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o ust. § 497, § 499, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 504 Obch. zák., ďalej o ust. § 52 ods. 1 až ods. 4, § 53 ods. 1 až ods. 3 a ods. 5, § 54 ods. 1, ods. 2 Obč. zák., ďalej o ust. § 1 ods. 3 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, a napokon o ust. § 517 ods. 2 Obč. zák. v spojení s ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keďže bol v spore úspešný vo vzťahu k celej uplatnenej istine a úrokov z omeškania; neúspešný bol iba v časti uplatnených riadnych úrokov.

4/ Uvedený rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca; jeho odvolanie smerovalo proti zamietajúcejmu výroku rozsudku, v ktorej časti navrhoval rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že odvolací súd žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi úroky vo výške 10.193,99 € a úrok vo výške 3,4 % ročne zo sumy 33.373,30 € od 24. 3. 2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobca odvolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K argumentu súdu prvej inštancie, že pri svojom rozhodovaní vychádzal z uznesenia ÚS SR 476/2012 zo dňa 19. 9. 2012 žalobca uviedol, že podľa jeho názoru z uvedeného uznesenia nevyplýva nemožnosť úročenia poskytnutej istiny po vyhlásení predčasnej splatnosti úverovej pohľadávky, citované uznesenie ÚS SR pojednáva len o tom, že ústavný súd považuje právny názor vyslovený krajským súdom za právne akceptovateľný a zrozumiteľne odôvodnený, v dôsledku čoho nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva s odkazom na ustálenú judikatúru ÚS, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd. Tento názor žalobcu podporuje aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 12Co/167/2017 - 94 zo dňa 31. 5. 2018, ktorý sa daným uznesením podrobne zaoberá v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca tiež poukázal na to, že predmetné uznesenie ÚS SR nie je ustálenou súdnou praxou týkajúcou sa predmetnej problematiky uplatnených úrokov po zosplatení úveru, nakoľko žalobca ako banka pri vymáhaní svojich pohľadávok disponuje rozhodnutiami súdov z celej Slovenskej republiky, ktoré priznávajú veriteľovi k predčasne splatnej pohľadávke zmluvné úroky do zaplatenia (popri úrokoch z omeškania) tak, ako to vyplýva z gramatického aj logického výkladu platných zákonných ustanovení. Žalobca ďalej svoju argumentáciu podporil odkazom na komentár lura v ASPI k ust. § 497 Obch. zák., ako aj § 502 Obch. zák., či § 503 Obch. zák. Žalobca tiež poukazyval na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/146/2013 zo dňa 24. 1. 2004 a Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/140/2013 zo dňa 16. 10. 2013, podľa ktorých je dlžník povinný platiť veriteľovi zmluvný úrok od doby poskytnutia úveru až do doby vrátenia peňažných prostriedkov, a to bez ohľadu na prípadné vyhlásenie predčasnej splatnosti (t.j. veriteľovi patrí zmluvný úrok aj po splatnosti úverovej pohľadávky). K úročeniu úverovej pohľadávky bežnými úrokmi aj po splatnosti istiny zo strany veriteľa žalobca ďalej uviedol, že úročenie

spotrebiteľského úveru bežnými úrokmi až do doby vrátenia poskytnutých prostriedkov priamo upravoval aj zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a nepriamo ho predpokladá aj zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ako lex specialis pre oblasť spotrebiteľských úverov. Zákon č. 258/2001 Z.z. v § 6 ods. 2 uvádzal, že „spotrebiteľ má povinnosť uhradiť úrok len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia.“ Zákon č. 129/2010 Z.z. zasa v ustanoveniach týkajúcich sa odstúpenia spotrebiteľa od zmluvy (§ 13 ods. 3) uvádza, že dlžník (spotrebiteľ) je „povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny...“

5/ Žalovaný sa na odvolanie žalobcu nevyjadril.

6/ Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania (t.j. v zamietajúcom výroku a výroku o trovách konania ako tzv. závislom výroku) v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP); odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je sčasti dôvodné, keď rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

7/ Podľa § 499 Obch. zák., zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

8/ Podľa § 502 ods. 1 Obch. zák., od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške.

9/ Podľa § 503 ods. 1 Obch. zák., záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

10/ Podľa § 503 ods. 2 Obch. zák., ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

11/ Podľa § 503 ods. 3 Obch. zák., dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

12/ Podľa § 504 Obch. zák., dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadal.

13/ Podľa § 52 ods. 1 až 4 Obč. zák., (účinného v čase uzatvorenia zmluvy), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

14/ Podľa § 53 ods. 1 až ods. 3 a ods. 5 Obč. zák., spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

15/ Podľa § 1 ods. 3 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľským úverom nie je úver zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti, ktorého účelom je nadobudnutie alebo zachovanie vlastníckych práv k nehnuteľnosti alebo výstavba nehnuteľnosti.

16/ Riadny (zmluvný) úrok predstavuje cenu peňazí, ktoré veriteľ poskytol dlžníkovi na základe zmluvy o úvere. Z ekonomického pohľadu ide v zásade o kompenzáciu veriteľovi za obetovanú príležitosť, kedy nemohol s istinou úveru nakladať, pretože mu nebola k dispozícii. Na strane dlžníka ide o cenu za to, že do jeho dispozície mu boli vydané finančné prostriedky, ktoré mohol používať, pričom povinnosť ich vrátiť bola odložená do budúcnosti a prípadne i rozložená na splátky. Riadny úrok patrí veriteľovi až do splatnosti úveru. V prípade, že dlžník poruší zmluvu a sú splnené zákonom a prípadne i zmluvou predpokladané podmienky, má veriteľ právo vyhlásiť predčasnú (alebo tiež mimoriadnu) splatnosť úveru, teda požadovať okamžité vrátenie úveru dlžníkom. Právnym následkom vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru je, že dlžník prichádza o výhodu odloženej splatnosti úveru, resp. o výhodu splátok a veriteľ získava možnosť využiť všetky dostupné právne prostriedky na to, aby sa domohol dlžnej pohľadávky.

17/ Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, vzhľadom na čas, kedy bol vyhlásený, ešte nemohol reagovať na aktuálny posun v judikatúre v otázke nároku veriteľa na zmluvné úroky po splatnosti spotrebiteľského úveru. Doterajšia rozhodovacia prax okresných a krajských súdov bola v tomto smere nejednotná, niektoré rozhodnutia veriteľom priznávali právo na zmluvné úroky aj po zosplatnení úveru až do zaplatenia istiny, iné rozhodnutia veriteľom priznávali iba právo na zmluvné úroky do splatnosti alebo do predčasného (mimoriadneho) zosplatnenia úveru. Určitý prelom v tejto otázke prinieslo uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 42/2020 zo dňa 16. júna 2020, podľa ktorého pre spotrebiteľa je nevýhodné, aby platil úroky až do zosplatnenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zosplatnenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednania, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nemožno ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, podľa ktorého sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ust. § 53 ods. 1 Obč. zák. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplácania úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatení úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody. Dovolací súd dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

18/ Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti (zamietajúcom výroku) a priznal žalobcovi (veriteľovi) aj zvyšnú časť uplatnených zmluvných úrokov za čas po zosplatnení úveru, t.j. odo dňa nasledujúcom po dni 7. 11. 2014. Žalobca si v žalobe uplatnil o.i. aj nárok na zmluvný úrok, a to jednak jeho vyčíslením (kapitalizovaním) v celkovej výške 12. 544,88 € za obdobie od 26. 4. 2014 (najstaršia neuhradená splátka žalovaného bola splatná 25. 4. 2014) až do 23. 3. 2017 (v uvedený deň pristúpil žalobca v súvislosti s vymáhaním pohľadávky k jej vyčísleniu) a následne počnúc dňom 24. 3. 2017 si uplatnil nárok aj na zmluvný úrok vo výške 3,40 % ročne z dlžnej istiny 33.373,30 € až do zaplatenia. Z rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že súd priznal žalobcovi jednak dlžnú istinu (33.373,30 €), ďalej tiež kapitalizované úroky, tieto však len vo výške 2.350,89 € (ako kapitalizované úroky vyčíslené do dňa predčasného zosplatnenia úveru, t.j. do 7. 11. 2014). Odvolací súd s poukazom na vývoj aktuálnej rozhodovacej praxe (napr. už spomínané rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 Cdo 42/2020) preto priznal žalobcovi aj zostatok ním uplatnených kapitalizovaných zmluvných úrokov (vyčíslených ku dňu 23. 3. 2017) vo výške ďalších 10.193,99 € (2.350,89 € + 10.193,99 € = 12.544,88 €).

19/ Tým ale nebol vyčerpaný nárok žalobcu týkajúci sa zmluvných úrokov, keďže tieto prináležia žalobcovi až do výšky, akú by zaplatil dlžník pri riadnom splácaní úveru ako cenu peňazí (t.j. cenu poskytnutej istiny úveru). Žalobca si uplatnil nárok na zmluvné úroky aj po termíne 23. 3. 2017 (23. 3. 2017 bol dátum, ku ktorému si žalobca vyčísľil zmluvné úroky v kapitalizovanej podobe), keď od 24. 3. 2017 tieto žiadal ďalej priznať vo výške 3,40 % ročne z dlžnej istiny 33.373,30 € a to až do zaplatenia úveru. V tomto smere vyhodnotil odvolací súd žalobcov nárok tiež ako opodstatnený, avšak

len do času, ktorý bol zmluvnými stranami dojednaný ako deň konečnej splatnosti úveru, t.j. do 25. 10. 2024. Uvedené limitovanie doby, za ktorú veriteľovi patria zmluvné úroky, rešpektuje zmluvnými stranami vopred dohodnuté obdobie, za ktoré žalobcovi ako veriteľovi patrí cena peňažných prostriedkov za ich poskytnutie dlžníkovi (t.j. do konečnej splatnosti úveru). Pokiaľ žalobca žiadal priznať zmluvné úroky aj po tomto termíne, odvolací súd v tejto časti zamietajúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej považoval za vecne správny. Priznanie zmluvného úroku veriteľovi (žalobcovi) až do úplného splatenia úverovej istiny by v zmysle záverov prezentovaných v už spomínanom rozhodnutí NS SR sp. zn. 5 Cdo 42/2020 odporovalo ust. § 53 ods. 1 Obč. zák. (spôsobovalo by značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa).

20/ Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku vo veci samej zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia (§ 388 CSP) a vo zvyšku zamietajúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

21/ O nároku na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP; žalobca dosiahol v konaní v podstate plný úspech (neúspešný bol len v časti zmluvného úroku, aj to len sčasti), preto mu priznal nárok na plnú náhradu trov ako prvoinštančného tak aj odvolacieho konania.

22/ Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).